

shodovaly podmínky prohlášení za mrtva a s tím spojené rozvázání manželství na Slovensku s právem zde platným. Tomu nasvědčuje dále též předpis čl. V. (3) zákona z 30. června 1921, čís. 252 sb. z. a n., aby v tom případě byl nezvěstnému vždy zřízen opatrovník, což by jinak nemělo účelu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 16 nesp. říz.

Čís. 1694.

Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., o exekuci na platy a výslužné zaměstnancův a jejich pozůstalých.

Rozdíl v ceně uhlí, jež železničnímu zřízenci jest poskytováno v režijní ceně, proti obchodní ceně, nelze započítati do jeho služebního platu.

(Rozh. ze dne 30. května 1922, R I 641/22.)

Dlužník měl jako dělník na dráze roční mzdu 2810 Kč a kromě toho obdržel ročně režijní uhlí, čímž vyzískal vzhledem k obchodní ceně uhlí dalších 900 Kč. Žádost jeho, by zrušena byla exekuce, povolená na příjmem jeho, pokud přesahoval 3000 K, soud první stolice zamítl. Důvody: Dle § 3 druhá věta zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., nárok na odebírání režijního uhlí, poskytující zisk na majetku, nelze zahrnovati pod platy naturální neb podobné platy a není tudíž z exekuce vyloučen a to tím méně, že železniční dělníci měli i před válkou nárok na režijní uhlí. Rekursní soud exekuci zrušil. Důvody: V tomto případě sluší toliko posouditi, zda rozdíl v ceně uhlí poskytované dlužníkovi jako dělníku dráhy za režijní, t. j. oproti obvyklé obchodní ceně uhlí za nižší ceny, sluší zařaditi do služebního platu jmenovaného zaměstnance či nikoli. Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v § 3 z exekuce vylučuje dvojí druh platů, a to jednak drahotní přídavky, poskytované vzhledem na mimořádné drahotní poměry vyvolané válkou, jednak platy peněžité a naturální, určené k zapravení nákladu veřejné služby, jakož i pohřebné a podobné platy. Výrazem tímto chtěl dozajista zákon vyjmouti z exekuce vše, čeho zaměstnanci kromě stálých příjmů služebních pod jakýmkoli titulem (zvláště na naturalích) se dostává (srovn. úvodní slova § 3 zák. »vedle pevného platu«). Levnější uhlí, zaměstnancům dráhy poskytované, není však vůbec žádným platem, a nejsou poskytovány zdarma, může sotva i za naturální dávku býti považováno. Jest pouhou výhodou poskytovanou příslušníkům dráhy stejně jako zlevněné jízdné, jehož jim i jiným státním zaměstnancům se dostává. Objem výhody té řídí se osobní potřebou zaměstnance, cenami v obchodě obvyklými i úpravou cen uhlí režijního a jest onen cenový rozdíl už pro svou naprostou neurčitost a kolísavost nevhodným, by mohl býti považován za pevný služební plat. Každým způsobem pak vzhledem k doslovu § 3 (1) cit. zák. sluší výhodu tu z exekuce vyloučiti stejně jako nelze spatřovati plat exekuci podrobený ve zlevněném jízdném železničních i státních zaměstnanců.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení rozřešilo spornou otázku výstižným způsobem, a stačí proto poukaz na jeho odůvodnění. Stížnost neuvádí okolností, jichž by rekursní soud nebyl probral. Je sice pravda, že slevou při nákupu životních potřeb zvyšuje se nepřímý roční příjem dlužníkův. Naproti tomu jsou služebními platy ve smyslu § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., jen přímé dávky peněžní a naturální, v něž uvedené slevy vzhledem k jich neurčitosti a měnlivosti započítati nelze.

Čís. 1695.

Nestačí označení firmy »bratří X«, tvoří-li veřejnou obchodní společnost více společníků.

Zastupování a znamenání firmy veřejné obchodní společnosti musí se krýti.

(Rozh. ze dne 30. května 1922, R I 655/22.)

Rejstříkový soud vrátil opověď k opravě a doplnění v těchto směrech: 1. Dle opovědi zní firma: »Hotel I., Bratří K-ové« a sestává společnost ze tří společníků a to: a) Karly K-ové, b) Aloise K-a a c) Jana K-a. Z toho zjevno, že společníky jsou nejen Alois K. a Jan K., ohledně nichž prokázáno, že jsou bratry, nýbrž i Karla K-ová, která s nimi v tomto příbuzenském poměru není, tak, že na ni dodatek ve firmě »Bratří« vztahovati se nemůže a, poněvadž tu jde o firmu společenskou, nutno připojiti ku znění firmy dodatek, nasvědčující tomu, že kromě bratří K-ových je též společnící Karla K-ová, by doslov firmy odpovídal předpisům čl. 17 obch. zák. 2. Nepřípustno jest, by k zastupování společnosti — jak navrženo, oprávněn byl každý ze společníků samostatně — naproti tomu znamenání firmy dít se má vždy dvěma kterýmikoli společníky souborně, neboť právo a způsob znamenací jest toliko důsledkem práva a způsobu zastupovacího, tak že obojí musí se vždy krýti, jsou-li všichni společníci, jako v tomto případě, k zastupování společnosti oprávnění (čl. 86, odstavec čtvrtý obch. zák.). Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Doslov firmy: »Hotel I., Bratří K-ové« neodpovídá předpisu pravdivosti firmy, plynoucímu z ustanovení článku 17. obch. zák. Jde tu o obchodní společnost veřejnou (čl. 85 a násl.), na niž čl. 17 obch. zák. se vztahuje. Požadavek pravdivosti firmy takové plyne z ustanovení o způsobu, jakým se společnosti takové tvoří, a účelem jeho jest ochrana obecnstva před nepravdivou firmou, ať již by bylo zklamání zamýšleno čili nic. Ze samotného doslovu firmy mají býti již ručební poměry obecnstvu patrný. Opovězený doslov praví pouze, že majiteli (společníky) této obchodní veřejné společnosti jsou »bratří«, nepraví se sice kolik bratrů, avšak dva bratři skutečně ve firmě jsou, a neoznačuje se tedy slovem bratří nic nepravdivého. Avšak v tom, že vynecháno jest jméno